

THE⁰³

FEMININE

CITY Verbeelden

THE FEMININE CITY TAKE OVER

INTRODUCTIE

PLEIN DE FEMMES

LOTTE DODION

LAUNDRY DAY

ESTHER SCHELFHOUT

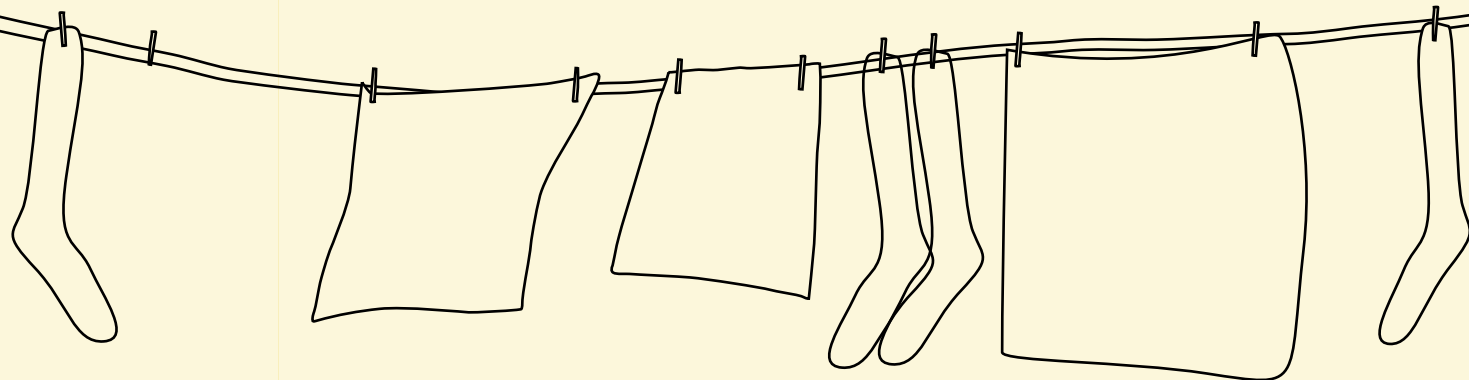
PLATBRODEN UIT ALLE
WINDSTREKEN EN DE HANDEN
DIE BAKKEN

CHARLOTTE KOOPMAN

ONZE TUIN VERSPREIDT
HAAR WORTELS

AANTEKENINGEN VAN
DE VROUWEN UIT ONZE TUIN

THE FEMININE CITY VERBEEDEN

Een vrouwelijke stad. Wat is dat? Hoe komt die tot stand? En is dat eigenlijk wel nodig? Het zijn enkele van de vragen die we in het project The Feminine City proberen te beantwoorden en onderweg komen we wellicht nog honderd nieuwe vragen tegen. Als je deze publicatie vast hebt, ben je misschien ook nieuwsgierig naar deze vragen en antwoorden en wil je mee aan een vrouwelijke stad werken.

4

We beschreven The Feminine City in zines 01 en 02 als een toekomst die (nog) niet bestaat, een ideaalbeeld waar we naar streven. Een stad waar nog meer vragen dan antwoorden over bestaan. In deze derde zine, maken we (voor even) de theorie ook zichtbaar, en zetten we ze om in de praktijk. Alleen, hoe maak je iets zichtbaar dat nog niet bestaat?

The Feminine City telt vele lagen en vele doelgroepen en gebruikers. The Feminine City is er ook één van en voor kunstenaars aller vormen: dichters, schrijvers, dansers, chefs, jongleurs, naaisters, schilders, performers, tekenaars en vele andere. Het zijn zij die ons helpen in dit avontuur om een positieve toekomst, een stad voor/ door/ met een vrouwelijke blik te verbeelden!

Aan de hand van een éénmalige festival, werpen we een korte blik op deze toekomst. Een (deeltje) van de stad wordt eventjes overgenomen door allerlei activiteiten, personen, muzieken, geuren en kleuren. Drie pleintjes in Antwerpen Noord worden ingepalmd door drie kunstenaars. Ieders met hun eigen interventie en ieders met hun eigen thema en interpretatie: 'wat is een vrouwelijke(re) stad?'. Samen maken ze de verschillende lagen waaruit The Feminine City kan bestaan (de groene /gezonde stad, de emotionele stad, de zorgende /sociale stad, de levendige /sfeervolle stad) uitvergroot aanwezig in de stad. In deze zine duiken we niet alleen in de fysieke verschijning van het werk van de kunstenaars, maar ook in hun denkproces en eigen relatie met The Feminine City.

5

Daarnaast biedt deze zine ruimte voor verdere reflectie. Ook al zijn de interventies tijdelijk, ze doen alvast dromen van een toekomst en tonen dat het mogelijk is. Bovendien geven de interventies en de volledige TAKE OVER ons ook leerlessen voor de toekomst. Over elementen, programma of ideeën die we kunnen veranderen, meenemen of rechtstreeks gebruiken voor de toekomstige FEMININE CITY.

PLATBRODEN UIT ALLE WINDSTREKEN EN DE HANDEN DIE BAKKEN

Op de hoek van de Van Stralenstraat en de Rotterdamstraat, in Antwerpen Noord, is een klein overschot aan ruimte. Je zou het bijna geen pleintje kunnen noemen, misschien eerder een doorgang. Het is niet echt gebruikt of geprogrammeerd en dat is jammer. Zeker in een stad waar al weinig open ruimte is. Vrouwen* hebben nood aan ruimte voor zichzelf, voor anderen. Ruimte die ze mogen gebruiken en inpalmen.

**In The Feminine City zien we op een hoek
als deze een zorgende/sociale stad.**

Charlotte Koopman inspireert ons met haar recepten, verhalen en interessant onderzoek naar platbroden in Antwerpen. Hiermee palmt ze (tijdelijk) deze onontgonnen ruimte in en laat ons ontdekken hoe verborgen zorgtaken (koken, voor ouderen zorgen,...) ook op straat kunnen gebeuren. Recepten en handelingen in de keuken zijn haar manier van communiceren in een taal waarin ze zich uitdrukt, verbindt en luistert. Deze keer op een plek waar je ze het minst zou verwachten. Het is een universele taal. Zo zorgt Charlotte een beetje voor ons, maar ook voor de stad.

DOOR CHARLOTTE KOOPMAN

TOEN MIJ WERD GEVRAAGD MEE TE DENKEN OVER HET (GEBREK AAN) HET VROUWELIJKE IN DE STAD DACTH IK, VANUIT DE KEUKEN, METEEN AAN HET KIJKEN NAAR HANDWERK. ALS IK IN MIJN OPEN KEUKEN REPETITIEF HANDWERK DOE, VANGT DAT VAAK DE BLIK VAN VOORBIJGANGERS, HUN OGEN VOLGEN DE BEWEGING VAN MIJN HANDEN EN ZE BLIJVEN EVEN STAAN, VAAK ZONDER TE SPREKEN. IKZELF KIJK OOK GRAAG NAAR HANDEN DIE MET GROTE VAARDIGHEID IETS DOEN WAARDOOR DE HANDELING ER MAKKELIJK, NONCHALANT UITZIET — WAT DEZE VAAK NIET IS. IK BESLOOT OP ZOEK TE GAAN NAAR HANDEN DIE PLATBRODEN MAKEN, OMDAT DEZE IN ZO VEEL CULTUREN VOORKOMEN.

Meestal bakken vrouwen thuis brood, terwijl mannen in een bakkerij of op straat bakken. Misschien is het de druk van het commerciële aspect van een bakkerij, in tegenstelling tot het voedende aspect van een thuiskeuken, die de handelingen in de twee keukens verschillend maakt. Ik bezocht mensen, voornamelijk vrouwen, in hun thuiskeukens, om samen te bakken. De keukens waren allen in Antwerpen maar hadden een grote diversiteit aan culturele achtergronden. Soms bakten we zonder woorden en soms spraken we zonder ophouden, niet altijd in talen die we deelden. We hadden het over de ingrediënten, die hier vaak anders smaken dan in het land van herkomst van de bakkers. Ingrediënten die hier moeilijk te vinden zijn, te vervangen zijn door iets van hier of toch niet echt. Over de vaardigheden van het kneden, uitrollen, uitgieten, bakken. We spraken ook over of de vrouwen willen bakken, of het doen omdat het van hen verwacht wordt als vrouw. Veel vrouwen bakken met aandacht en liefde, ze zijn zich bewust van hun vaardigheden en de waarde van hun werk. Andere vrouwen bakken omdat het nu eenmaal moet. Veel vrouwen die ik sprak zijn graag thuis, omdat daar veel te doen is, het daar fijn is, soms omdat ze zich op straat niet op hun gemak voelen, of omdat er van hen verwacht wordt zich niet op straat te begeven. Veel vrouwen noemden het rustgevend van het bakken, van de repetitieve handeling, de geur, het geluid. Het waren deze laatste aspecten die ik, in mijn utopische versie van the feminine city, op straat zou willen brengen.

Eenmaal gehypnotiseerd, staat de voorbijganger even stil, zonder daarbij te denken, zonder woorden. Dat moment is wat ik in de stad zou willen vinden.

Ook zou het mooi zijn de enorme diversiteit aan platbroden te tonen, die de verscheidenheid aan culturen toont, de verschillen en zeker ook de overeenkomsten. Mijn plan was op straat te bakken samen met de vrouwen die mij hun broden toonden, maar het bleek dat geen van hen dat wilde. Misschien waren juist de vrouwen die ik zocht, en vond, niet de vrouwen die zich thuis voelen in de publieke ruimte, vrouwen die liever niet de publieke aandacht op zichzelf richten. Na een kleine inzinking, begreep ik dat juist dit deel van het proces voortkomt uit het gegeven dat we onderzoeken, het ongemak met de publieke ruimte. Mijn eerste gedachte was dat ik het bakken zou kunnen overnemen met een aantal mensen die daar geen moeite mee hadden, maar dan zou ik het onderzoek verbuigen naar een niet bestaande conclusie.

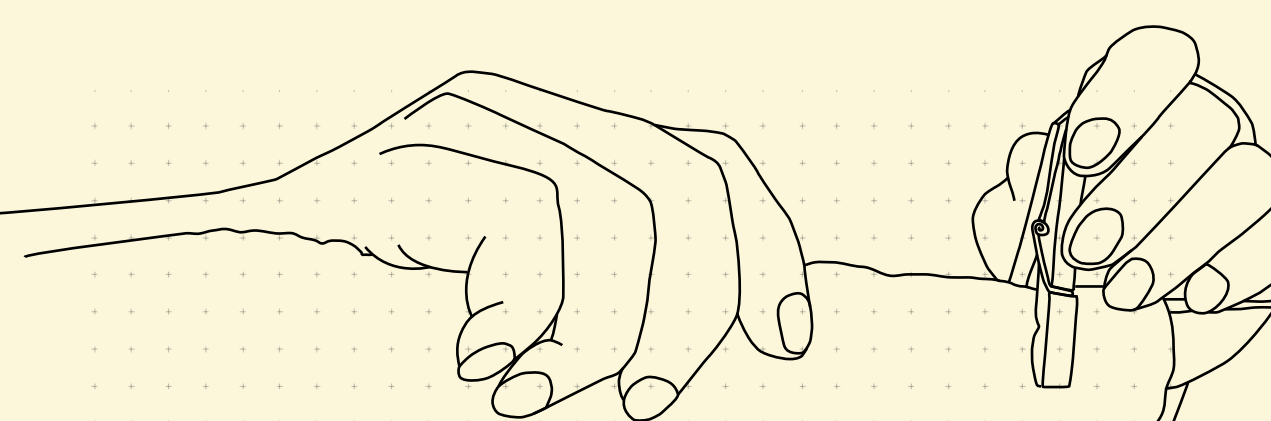
Ik besloot dat het weglaten meer spreekt dan het opvullen, en bracht de broden op straat maar niet de makers, wel bijgestaan door een geluidstape van keukengeluiden. Ik vroeg aan een Indische vrouw die ik had leren kennen of ik geluidsopnames mocht maken als ze over haar broden vertelde. Ze zei 'of course' en keek verheugd, maar haar man riep vanuit de andere kamer 'only if my name is below everything!'. Het was misschien een (slechte) grap, maar daarna zei zij dat ze geen tijd had, en volgende week ook niet, en de week daarop ook niet. Haar verklaring was 'It's mango season'. Tropische smoesjes.

Het kijken naar handen die met grote vaardigheid iets doen, is hypnotiserend.

VRIENDEN, KENNISSEN EN VREEMDEN
ZITTEN SAMEN ROND DE TAFEL.
ZE KIJKEN ELKAAR AAN,
DELEN HUN ETEN EN SCHUIVEN AAN
WAAR ZE PLEK VINDEN

LAUNDRY DAY

Het De Coninckplein in Antwerpen Noord wordt vaak ingenomen door groepen mannen, al pratend op de banken of basketbalspelend op het veld. Op een open plein met een groot basketbalveld zou iedereen terecht moeten kunnen. En toch zien we dat op dit soort plekken vrouwen*, meisjes en andere personen vaak naar de randen worden geduwd.

In The Feminine City zien we op een plein als dit een levendige en sfeervolle stad, maar ook een groene en gezonde stad.

Esther Schelfhout moedigt bezoekers aan om het plein in te palmen met woorden. Aan de hand van symbolen, korte gesprekken en een open blik, moedigt ze ons aan om ons hart te luchten en onaangename ervaringen die vrouwen* in het verleden hebben meegemaakt te delen. Zo wordt letterlijk de vuile was buiten gehangen. Bovendien biedt het plein ook nog voldoende ruimte om het (innerlijke) kind in je naar boven te halen en te genieten van de buitenlucht. Door andere activiteiten en speelelementen aan te bieden, wordt het eenzijdig gebruik van het basketbalveld voor een keer tegengegaan.

De hele ruimte wordt ingenomen en dat doen we opvallend en trots!

DE VUILE WAS
BUITEN HANGEN
MOOIE EN LELIJKE VERHALEN
EMOTIES EN ERVARINGEN
DELEN

LAUNDRY DAY DE VROUWELIJKE STAD

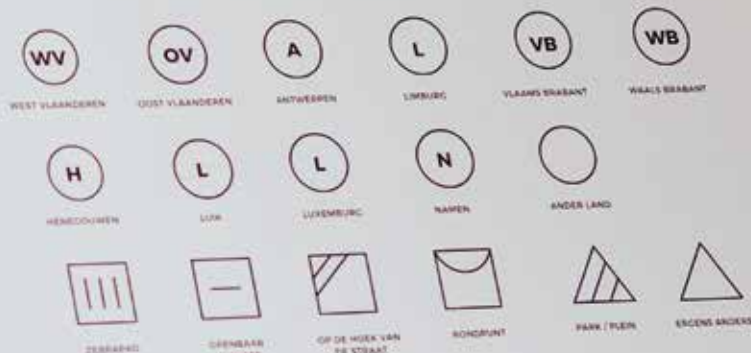
WASHING / WIE & WAT

DRY / WAT DROEG JE

BLEACH / WAAR

IRON / PLOOIEN PLATGESTREKEN ?

DOOR ESTHER SCHELFHOUT

MIJN PRAKTIJK FOCUST ZICH OP HET HERVERTELLEN VAN VROUWENVERHALEN UIT DE (KUNST)GESCHIEDENIS EN TOONT DE RELEVANTIE ERVAN DE DAG VAN VANDAAG. MET PARTICIPATIEVE INTERVENTIES BETREK IK HET PUBLIEK UIT DE OPENBARE RUIMTE IN MIJN PERFORMANCES. DOOR MIJN ACHTERGROND ALS EERSTE LIJN JEUGDWERKER VOOR MEISJESTIJD/SAFE(R) SPACE EN BEGELEIDER VAN ARTISTIEKE PROJECTEN, WEET IK UIT ERVARING DAT EEN PARTICIPATIEVE EN ARTISTIEKE BENADERING VAN MAATSCHAPPELIJKE DEBATTEN EN PROBLEMATIEKEN EEN GROOT EN LAAGDREMPELIG BEREIK HEBBEN. VOOR 'DE VROUWELIJKE STAD' KNIPOOG IK MET MIJN PARTICIPATIEVE INSTALLATIE 'LAUNDRY DAY' NAAR HET GELIJKNAMIGE ANTWERPSE DANCE FESTIVAL EN NAAR HET ATYPISCHE VISUELE BEELD WAARIN JE DE AANWEZIGHEID VAN DE VROUW HERKEND IN DE STAD. OMDAT VROUWEN NOG STEEDS DE MEESTE HUISHOUDELIJKE TAKEN OP ZICH NEMEN.

'IK WERK MET SYMBOLIEK EN KNIPOOGJES NAAR DE POSITIE VAN DE VROUW IN HET VERLEDEN, DAAROM HING IK TUSSEN DE WAS OOK BLAUWE KOUSEN. DEZE REFEREREN NAAR DE TERM 'BLAUWKOUSEN'. EEN BLAUWKOUS IS, VOLGENS DE MEEST GANGBARE ETYMOLOGIE, EEN GELEERDE VROUW OF EEN VROUW DIE ZICH ALS GELEERD WIL VOORDOEN. HET IS EEN SPOTTENDE EN MINACHTENDE NAAM VOOR VROUWEN DIE MEER WILDEN ZIJN DAN MOEDER EN HUISVROUW. EEN BLAUWKOUS IS EEN VROUW DIE WIL DOEN UITSTRALEN DAT ZE SLIM IS EN VEEL HEEFT GELEZEN.'

Rond 1750 richtten drie Britse vrouwen (waaronder Elizabeth Montagu) een club op waarin mannen én vrouwen over literatuur en maatschappelijke debatten van gedachten wisselden. Dat was destijds bijzonder; vrouwen mochten eigenlijk niet op gelijkwaardig niveau met mannen discussiëren over 'echte' onderwerpen.

Ruim 250 jaar later, op 25 mei 2024, installeren drie andere vrouwen (Zazie Bakosj, Valeria Lopez en Esther Schelfhout) zich met wasmanden, een regenjas, zonnecrème en koffie op het De Coninckplein te Antwerpen. Daar informeren we elke voorbijganger over het project 'De vrouwelijke stad' met de vraag een verhaal van intimidatie te delen. Een situatie die ze zelf hebben meegemaakt of een verhaal dat ze hebben gehoord van een vriend(in), familielid of kennis.

Tot niemands verbazing kent iedereen een verhaal van fysieke en/of verbale agressie, misbruik en/of misbruik van een machtspositie. Zowel in Antwerpen, Gent, Limburg of in het buitenland. Op openbare plaatsen, op de werkvloer, op de bus of bij hen thuis. De waslijn als interactieve installatie zorgt voor veel emoties en verbindende gesprekken, omarmd met de mantel der kunst. Zazie, Valeria & Esther begeleiden de vrouwen met het delen van dit verhaal. De wasinstructies worden gebruikt als tool om de aard van het beestje, de locatie, de klededrucht en het gevolg van het verhaal te kunnen vastleggen. Ze voelen dat alle deelnemers zich snel vertrouwd met hen voelen, alsof een gezamenlijk trauma vreemden met elkaar kan verbinden. In de volgende pagina's kan je aan de hand van de legende hun verhalen ontcijferen.

De hoeveelheid was die we hebben opgehangen, benadrukt dat we de conversatie niet mogen stoppen. Per stukje stof dat wordt opgehangen aan de wasdraad, voel je als deelnemer, toeschouwer en kunstenaar een stukje empowerment gevolgd door een diepe zucht.

**Het De Coninckplein
hangt een dag vol met
textiel, bellen uit
de bellenblaas vliegen
heen en weer, bloemen
fleuren het plein op.
Kinderen spelen en
gillen terwijl wij in
gesprek gaan met
hun mama's.**

Een jonge vader en zijn 10-jarige dochter raken gefascineerd door de zeepbellen die over het plein vliegen en gaan met ons in gesprek. We betrekken het meisje in een gesprek over ongelijkheid tussen man en vrouw. Ook zij heeft reeds een verhaal te delen en dat wil ze graag doen aan de hand van de wasinstructies. De vader is verrast en niet op de hoogte van wat zijn kleine meisje voelt en meemaakt op haar leeftijd. Nadat ze haar bijdrage heeft getekend, beslist ze samen om er straks met mama over verder te praten, in een veilige en warme omgeving. Dankbaar voor het gesprek en met een bloemetje in hun hand fietsen ze huiswaarts. Deze interactie raakt me diep omwille van de realiteit dat dit op elke leeftijd kan gebeuren, en dat we hier eigenlijk elke dag zouden moeten staan – Esther Schelfhout

'De performance zelf is ludiek en laagdrempelig. Toch is het niet evident om testimonials te verzamelen. Vrouwen zijn gewoon om oncomfortabele ervaringen te verstoppen en onderdrukken. Het valt me op dat veel vrouwen straffe dingen hebben meegemaakt, zelfs op jonge leeftijd. 'Het was een fijne ervaring! Maar er is helaas nog veel werk aan de winkel.' – Valeria Lopez

Naarmate het einde van de dag nadert, vult het plein zich opnieuw met personen die je te lang aanstaren. Mannen die je aanspreken of ze kunnen helpen met een stoel op te heffen, 'omdat dat er heel zwaar uit ziet' en mannen die roepen dat je er goed uitziet... Er is nog veel werk aan de winkel om van deze stad een veilige plek te maken, waar je als niet hetero-man gewoon ongestoord je ding kan doen.

**De was en de plas
houdt nooit op.**

**“Ik was een tiener, ik werd verbaal geïntimideerd,
mijn tepels waren niet zichtbaar, ik was gesluierd,
het gebeurde in het buitenland, het gebeurde op
het openbaar vervoer en op de hoek van een straat,
er kwam geen gevolg aan.”**

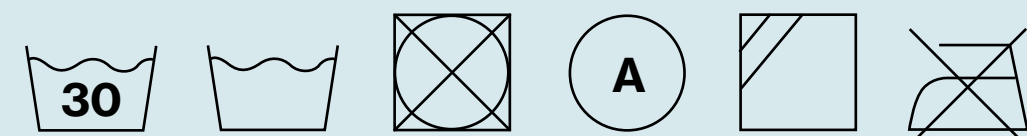
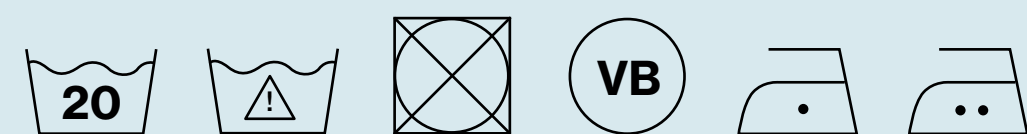
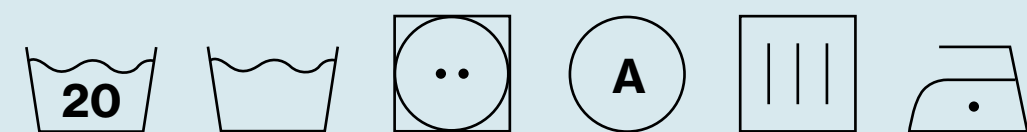
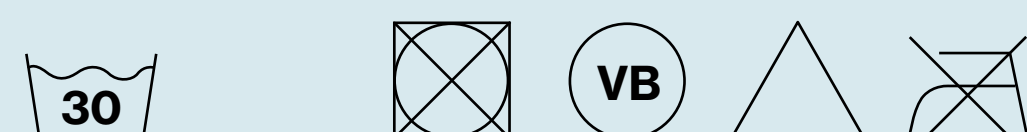
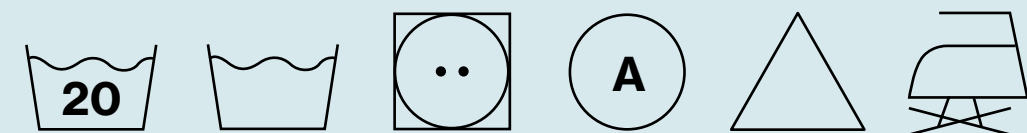
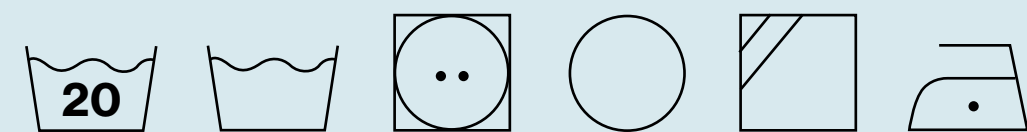
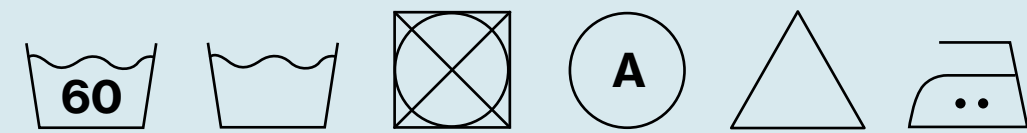
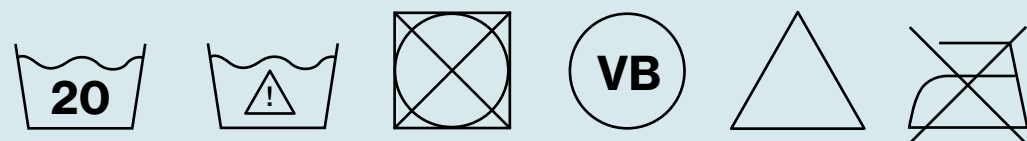

“Ik was een dertiger, ik werd verbaal en fysiek geïntimideerd, een onveilige situatie. Ik wil niet zeggen wat ik aanhad want dat maakt niet uit, ik ging in dialoog”

“Ik was een twintiger, ik werd verbaal en fysiek geïntimideerd, een onveilige situatie. Ik wil niet zeggen wat ik aanhad want dat maakt niet uit, het gebeurde in Antwerpen, het gebeurde op de hoek van een straat, er kwam geen gevolg aan”

OP HET PODIUM VAN HET PLEIN ZORGEN VROUWEN
VOOR HUN LICHAAM EN GEEST DOOR SPORT!

PLEIN DE FEMMES

Het plein voor de ingang van de premetrohalte Elisabeth in Antwerpen Noord heeft eigenlijk geen naam, maar dat maakt het niet minder betekenisvol. Deze drukke plaats wordt door ontzettend veel mensen dagelijks gebruikt, of toch niet? Ouders met kinderwagens kunnen moeilijk de metro gebruiken, kinderen die niet van voetbal houden, kunnen hier niet terecht en de drukke straat schrikt mensen af, op zoek naar rust.

In The Feminine City zien we op zo'n plein een emotionele stad.

Lotte Dodion en Yusra Benfquih palmen voor heel even het plein in met emoties en woorden. Ze nodigen iedereen die langsloopt, die gehaast is, om even stil te staan en te genieten van de bloemen of te praten bij een kopje thee. Met hun gedicht vol vragen willen ze een gesprek vol discussie en reflectie tonen buiten de beslotenheid van een woonkamer. Voor een keer kan je emoties tonen terwijl de zon op je gezicht schijnt.

DOOR LOTTE
DODION

ARCHITECT WORDT PELGRIM ENKELE JAREN GELEDEN KREEG IK IN EEN OPLEIDING EEN VRAGENKAARTJE OVER LEIDERSCHAPSSTIJLEN VOORGESCHOTELD. BEN JE EEN ARCHITECT OF EEN PELGRIM? HOEWEL IK DOORGAANS NIET HOUD VAN SIMPELE TWEESTELLINGEN, MOEST IK TOEGEVEN DAT IK HIER MAKKELIJK IN ÉÉN VAKJE PASTE: ARCHITECT. IK HOU ERVAN EEN ARTISTIEK PROJECT VOORAF GEDETAILLEERD UIT TE WERKEN EN HELDER TE PLANNEN RICHTING EEN DUIDELIJK EINDDOEL.

TOT 'THE FEMININE CITY' VAN MIJ EEN PELGRIM MAAKTE. WANT IN MIJN ONDERZOEK VOOR DIT PROJECT, DAT IRONISCH GENOEG ARCHITECTUUR ALS SPEELVELD HAD, WERD IK UITGENODIGD OM MIJN PLANDRANG LOS TE LATEN EN ONBEVANGEN OP BEDEVAART TE TREKKEN NAAR HET HART VAN 'THE FEMININE CITY'.

VAN SISTER-IN TOT PLEIN DE FEMMES

In dit stuk neem ik jullie kort mee in mijn zoektocht. Eindigen doet de architect in mij – sorry not sorry – met het artistieke eindpunt, het stadsgezicht 'BLAUWDRUK' dat ik samen met dichteres Yusra Benfquih schreef. Ook dit poëtische resultaat is echter een blijvend begin: ons gedicht is bedoeld als uitnodiging om met elkaar te blijven uitwisselen over de vrouwelijke stad.

Hoeveel ruimte neem je in als vrouw in deze stad? Hoe verschilt je ervaring van je verlangens? Wat staat er in de weg? Op welke grenzen stoot je? Met die startvragen wilde ik de publieke ruimte in. Welke spiegel houdt de stad vrouwen voor? Hoe reflecteert het gebruik van de ruimte de plaats die vrouwen kunnen, mogen, willen innemen?

Mijn startplan was om stadsgenotes tijdens workshops en dieptegesprekken te bevragen over de ruimte die ze (willen) innemen. Om samen de ruimte ook echt alternatief in te nemen, wilde ik een collectieve performance opzetten. Ik wilde een 'SISTER-IN' organiseren: een vrouwelijke overname in de vorm van een 24-uur durende performance om de publieke ruimte te herbestemmen door er gedurende een dag en een nacht de (dagdagelijkse) dingen te doen die vrouwen graag (vaker) zouden doen in de openbare ruimte. Een eerste rondvraag bracht enthousiastelingen samen die tijdens de SISTER-IN wilden picknicken, rusten, voorlezen, een taekwondoles voor vrouwen coachen, borstvoeding geven, met vrienden afspreken, dansen of gewoon zitten en ongestoord zijn. We leken vertrokken.

Maar al snel begon er iets te jeuken. Niet veel later besepte ik wat het was: ik was eigenlijk allergisch voor een 'bezetting'. Het woord 'bezetting', net als 'overname', 'take-over', 'take-back' of 'reclaim' gaf me de kriebels. Omdat het tegenstelling belichaamt, en op die manier niet strookt met wat ik eigenlijk (mogelijk) wilde maken. Ik wilde voorbij de tegenreactie raken, voorbij de antithese een nieuwe synthese verbeelden, open en uitnodigend. Ik wil de noodzaak van een activisme dat ongelijkheid en tegenstellingen zichtbaar maakt zeker niet ontkennen, integendeel. Zolang er ongelijkheid is, is er manifeste tegenreactie nodig. Maar mijn krachtplek als mens en kunstenaar, bevindt zich in een andere fase: daar waar we voorbij de breuklijnen een nieuw samen proberen te verbeelden. En dus deed ik mijn 'SISTER-IN' op de schop. Terwijl de vorm van mijn ingreep steeds van gedaante veranderde, buitelde ook de inhoud mee. Ondertussen kregen de gesprekken die ik voerde als voorbereiding een andere wending. Waar ik verwachtte 'de vrouwelijke stad' gaandeweg te kunnen filteren tot een concreter deelonderwerp of antwoord, werd steeds duidelijker dat het geen zaak was van inzoomen, maar uitzoomen. Het hele vlechtwerk van in elkaar verstrengelde vragen, onderwerpen, bedenkingen en betekenissen kon niet worden doorgeknipt, of er ging levenskracht uit die vrouwelijke stad verloren. En zo werd duidelijk dat de enige juiste vorm voor dit project... het gesprek zelf was.

HET GESPREK ALS DE VORM: POWERVROUWENSPEEDDATES & VROUWENCIRKELS

Toen klikte alles in elkaar: ik besliste om een serie ontmoetingen op te zetten, waarbij de performance niet meer hoefde te zijn dan een vorm van spaceholding, waarbij ik de context creëerde om in gesprek te gaan. Een uitwisseling waarbij het informele delen van ervaringen bekrachtigend en inspirerend zou werken voor al wie deelnam.

De eerste ontmoeting kleepte ik in als speeddate. Daags na Internationale Vrouwendag, organiseerde ik in Bibliotheek Permeke een 'Powervrouwenspeeddate'. Ik nodigde onbekende stadsgenotes uit voor een ongedwongen kennismaking op zondagochtend. Ter plekke, met ochtendkoffie in de hand, vroeg ik hen uit te wisselen over hun beleving van de publieke ruimte, hun kijk op vrouwelijkheid en hun wensdromen voor een vrouwelijke stad.

Daarna deed ik vervolgens een aantal spontane één-op-één speeddates: ik sprak passanten aan op het Elisabethplein en contacteerde een aantal inspirerende vrouwen uit het maatschappelijke veld, zoals Johanneke van Slooten, de drijvende kracht achter Cherut vzw, een organisatie die ondersteuning en kansen biedt aan meisjes, vrouwen en transgenders in een situatie van prostitutie, uitbuiting en mensenhandel.

Als orgelpunt organiseerde ik twee thematische vrouwencirkels in de openbare ruimte op het plein voor metrostation Sint-Elisabeth. Een eerste in de namiddag, een tweede in de avond, om zo de veranderende sfeer op het plein mee te introduceren als gesprekspartner aan tafel. Buurtbewoners en passanten werden uitgenodigd om mee aan te schuiven.

Ik wilde niet focussen op (on)veiligheid. Ik wilde niet focussen op één specifieke vrouwelijke ervaring of rol. Ik wilde geen anti-verhaal brengen, maar een vorm van verzachting/versterking faciliteren.

Ik wilde vrouwelijke aanwezigheid in de stad stimuleren. Deelname aan mijn onderzoek (in gesprekken, workshops of meewerken aan de ingreep) moest in zichzelf een bekrachtigende ervaring zijn, met een inhoudelijke of emotionele return. Ik wilde samenwerken met een andere artiest om disciplines te bundelen en blinde vlekken te verkleinen.

DE HUISKAMER VERHUIST NAAR DE STOEP THEEKRANSJES, INTENSE DISCUSSIES EN GEZELLIGE DINERS OP STRAAT

DE TAAL CENTRAAL

Niet alleen onze stad, maar ook aan ons taalgebruik moet gewerkt worden. Hoe meer gesprekken, hoe meer de taal zelf ook bevraagd werd. Taal is transformatief, (her)schept de werkelijkheid. Maar hier bleek ze vaak elusief, glipten de juiste woorden door onze vingers. Wat bedoelden we precies met woorden als 'powervrouw', 'vrouwelijke stad', 'feminist', 'femininien', 'vrouwenkracht'? Welke connotaties kaapten onze ideeën in richtingen die gesprekspartners deden afhaken? Daarbij speelde als extra uitdaging nog dat velen van ons pas nu voor het eerst over het onderwerp begonnen na te denken: hoe breng je onder woorden waar je nog geen denk- of begrippenkader voor hebt kunnen ontwikkelen? En laatst maar zeker niet least: welke plek krijgt meertaligheid zowel in onze wensbeelden voor de vrouwelijke stad als in de gesprekken zelf? En hoe integreren we op een oprechte manier meertaligheid in het stadsgezicht?

Waar ik van plan was geweest mijn gedicht in samenwerking met een andere kunstenaar vorm te geven in de ruimte, voelde ik hierdoor steeds sterker de noodzaak te switchen naar een krachtenbundeling met een andere taalkunstenaar.

24

(GEEN) BLAUWDRUK

Ik riep versterking in in de best mogelijke vorm die ik kon bedenken, namelijk in de gedaante van Yousra Benfquih, een scherp denker die ik erg bewonder, een gedreven maatschappelijke blikverruimer en erg getalenteerde collega-schrijver. Tot mijn grote geluk zegde ze toe. We begonnen een uitwisseling.

De zin 'The feminist city doesn't need a blueprint', uit Leslie Kerns 'The Feminist City', triggerde me om wel een blauwdruk voor de vrouwelijke stad te schrijven, maar dan met vragen in plaats van antwoorden. Geen masterplan, maar een stadsgedicht dat in zichzelf een aanzet tot gesprek zou zijn. Geen bundeling 'best practices' in een gedicht gegoten, maar een poëtische tool voor uitwisseling. Vormgegeven op een transparant plan, om zo over bestaande stadsplannen te kunnen leggen en transparant het gesprek te kunnen aangaan. (G)EEN BLAUWDRUK was geboren.

Yousra en ik wisselden verzen uit en structureerden ze op een intuïtieve manier. We lieten onze regels organisch tot een geheel komen volgens het principe 'elk gelijkwaardige spreekruimte', een van de stelregels voor de stad die we ons wensen. En we bleven puzzelen tot de plaatsing telkens voor ons allebei juist voelde. We kozen er ook voor in het eindelijke gedicht onze respectievelijke versregels elk in een eigen lettertype vorm te geven, zodat ze ook als onze eigen woorden zichtbaar blijven in het eindresultaat.

Naast de tekst van ons gedicht onderin dit stuk, vind je bij dit magazine ook ons stadsplan: we nodigen je van harte uit om het plan te ontvouwen en al lezende doorheen de regels je eigen gedachten over de vrouwelijke stad te ontvouwen.

25

“The feminist city doesn’t need a blueprint to make it real. I don’t want a feminist super-planner to tear everything down and start again. But once we begin to see how the city is set up to sustain a particular way of organizing society- across gender, race, sexuality and more- we can start to look for new possibilities. There are different ways of using the urban spaces we have. There are endless options for creating alternative spaces. There are little feminist cities sprouting up in our neighbourhoods all over the place, if we can only learn to recognize and nurture them. The feminist city is an aspirational project, one without a ‘master’ plan that in fact resists the lure of mastery. The feminist city is an ongoing experiment in living differently, living better and living more justly in an urban world.”

Uit 'Feminist city'
van Leslie Kern,
p.176

La ville connaît-elle ta langue ?

Kent de stad jouw taal?

Lotte Dodion en Yusra Benfquih openen het gesprek over de stad.
Gebruik de stadskaart en navigeer door een stad die zichzelf in vraag stelt.

هل تعرف المدينة لغتك؟

Vorbește orașul
limba ta?

这座城市可曾领会你的言语

Does the city know your language?

La ciudad conoce tu idioma?

'PLEIN DE FEMMES'

Yousra en ik stelden ons stadsgedicht voor tijdens 'PLEIN DE FEMMES', de dubbele vrouwencirkel die we samen hostten op het plein voor premetrostation Elisabeth. In lijn met de visie van Leslie Kern, wilden we samen met de deelnemende vrouwen dit stukje openbare ruimte anders benutten dan ze door haar inrichting bedoeld is en doorgaans wordt gebruikt. Dat deden we door het creëren van een stukje zichtbare verwondering. Samen met de deelnemers legden we een bloementapijt aan van het metrostation tot aan onze tafel en nodigden passanten uit om aan te schuiven.

Die visuele verandering triggerde de hele dag door de nieuwsgierigheid: passanten stopten om uitleg te vragen en in die uitwisselingen kwamen meteen ook noden en verlangens van de buurtbewoners boven. Zo gaf de vraag of onze verse bloemen te koop waren aan dat een kraampje met verse bloemen op dit plein zelden voorkomt. Ook de vraag om een tas thee of een simpele stoel om even uit te rusten, bleef terugkeren. Kinderen vroegen stoepkrijt om het plein mee te versieren en tal van (vaak ook mannelijke) passanten gebruikten ons bloementapijt als achtergrond voor Instagramselfies. De onverwachte, feestelijke aankleding werkte zichtbaar aanstekelijk. En de cirkel organiseren in de openbare ruimte, zorgde ervoor dat we de real-time beleefervaring van het plein mee konden nemen in onze gesprekken over de vrouwelijke stad. De sociale realiteit kwam als gesprekspartner mee aan tafel. Toch bleef die ook een knelpunt: door de spontaniteit van onze opzet en de beperkte communicatie vooraf, misten we kansen om connecties met buurtwerkingen te versterken en drempels weg te nemen om deel te nemen. Spontaniteit is een luxe die niet iedereen zich kan permitteren. Ook de keuze voor taal, voor het gesprek als medium is niet voor iedereen een comfortabele keuze. Precies ook deze vaststellingen maakten dat we ons gedicht als blijvend begin zien: zodat ook ver na de bijeenkomst van PLEIN DE FEMMES, het kan dienen als startpunt voor uitwisseling.

DE VROUWELIJKE STAD IS EEN STAD DIE BOVENAL BESTAAT UIT MENSEN. PLEIN DE FEMMES WAS EN IS VOOR MIJ DAN OOK ONLOSMAKELIJK VERBONDEN MET DE GROTE GROEP MENSEN DIE DIT PROJECT MEE GEMAAKT HEBBEN. DIE DE VROUWELIJKE STAD ELKE DAG MOGELIJK(ER) MAKEN. HET ZIJN DE MENSEN ACHTER DE ORGANISATIES, DE ACTIVISTEN, DE DENKERS, DE PLANNERS EN TAL VAN INSPIRERENDE INWONERS DIE IK DOORHEEN DIT PROCES MOCHT ONTMOETEN. IK DENK DAARBIJ EXPLICIET AAN DE DRIJVENDE KRACHTEN ACHTER ENDEAVOUR, SAAMO, BIBLIOTHEEK PERMEKE, HET RED STAR LINE MUSEUM, DE VROUWEN UIT DE TUIN, CHERUT VZW EN NATUURLIJK YOUSRA, MAAR OOK AAN HET NETWERK VAN STEUN RONDOM MIJ: MIJN SCHOONMAMA, SCHOONBROER, GELIEFDE EN HARTSVRIENDINNEN DIE PLEIN DE FEMMES MET HUN ZORGENDE HANDEN MEE VORMGAVEN. OOK DE MANNEN IN MIJN LEVEN, DIE MIJN DENKEN OVER VROUWELIJKHEID EN DE VROUWELIJKE STAD MEE AANSCHERPEN EN MIJN BLIK AANVULLEN MET HUN EIGEN ERVARINGEN, DRAGEN ELKE DAG BIJ.

**Hoewel ik nog steeds
worstel met de term
de 'vrouwelijke' stad,
droom ik volop van deze
voelende, verwelkomende,
dragende, zorgende,
steunende, levendige,
bezielde en belevende stad.
We zijn met 'plein de
femmes', of liever met
meer dan genoeg mensen
die deze alternatieve stad
kunnen verbeelden en
intussen de bestaande
stad met alternatieve
invullingen opentrekken
tot iedereen erin past.**

BLAUWDRUK Met blauw bedoel ik niet het blauw van politie,
zwaailichten, het afspannen. Niet het blauw van parkeerschijven.
Ik bedoel het blauw dat ruimte geeft stromend water een streep heldere lucht
boven het park de vergeet-mij-nietjes door de buurmeisjes in stoepkrijt
getekend op de straatstenen voor ons huis.
Ik bedoel het blauw van een schemering die een nacht belooft
als een diepblauw plukveld voor dromen, ook voor wie straatwandelt.

Welk blauw bedoel jij?

Ik vind dat meer tramhaltes 'Hemel' mogen heten.
Ik wens dat meer straat- en pleinnamen me erop wijzen
dat dit ook mijn stad is.

Het blauwe gevoel.
Een ervaring die blijft kneuzen.
Een zere plek. Duid ze aan op het plan.
Stip aan: mijn blauw bevindt zich hier

Ik woon hier niet ik ben hier woonachtig
hoe meet ik de afstand tussen beide
hoe maakt wonen moe

Hoeveel van deze blauwe plekken zijn geheeld?
Groeien er nieuwe bloemen door het harnas
van de huid om je herinnering?

Naar welke muzieken verlang je in deze stad,
welke klanken zijn ankers die je mist?
Welke vogels ontbreken in haar lucht,
welke schakeringen in haar licht?

Als deze stad een lichaam was, waar bevindt zich dan haar hart?
Haar sleutelbenen, middenrif, haar navel?
Waar liggen de breuklijnen, haar striemen,
waar bevinden zich de al dan niet verborgen littekens?
Waar ligt haar mond?
Zijn haar kaken ontspannen of geklemd?
Wil ze iets zeggen?

Welke kleur heeft de zenuwbaan van de stad ?
Welke uitweg heeft een straat als ze overprikkeld raakt?

Als de stad vrouw is, aan welke gebouwen,
stellingen, regels herkennen we dan de contouren
van het patriarchaat?

Ik droom van een stad die zo helend is
dat we stukjes straatstenen als talisman uitdelen.
Een stad die wiegt. Die kronkelt.
De stad als clanmoeder.

Waar begint de openbare ruimte? Trek een lijn.

Welke publiek verwacht de publieke ruimte, welke lijven?
Wie is alleen welkom als ze iets: afzetten, verbergen, achterlaten.

Hoe vaak ga je uit de weg terwijl de ander ook uit de weg kan gaan?
Hoe geef je ruimte af hoe neem je ruimte in?
Hoe vaak zeg je sorry wanneer iemand tegen je aanbotst?

Waar kun je in de stad kwetsbaar zijn zonder onveilig te zijn?
Wat en wie wordt bedoeld met 'onveilige buurt'?

Hang jij gordijnen voor je ramen? Waarom (niet)?

Wie draai je je rug toe als je naar je navel kijkt?
Hoe dicht liggen orde en oordeel bij elkaar?

Grace merkte op hoe alle huizen hier op slot zijn. Everything is locked.
Heb je al eens gehuild in de publieke ruimte, zag iemand het,
kwam iemand je troosten?

Everything is locked.

Wat bedoel je met het stedelijke weefsel,
is het een mazig net waar we uit kunnen vallen?
Zacht gevoerd gesprekstof?

Kan je van je scherpe mening een ronde tafel maken?

Kan je zonder hulp van de stoeprand
van een beperkende gedachte raken?

Waarom een blauwdruk als ook een groendruk kan?
Vul aan: een blotevoetenpad.
Een boom breed genoeg om onder te schuilen. ...

Wat als alle straten in de stad in cirkels werden aangelegd?
Zou je ooit ergens aankomen?

Waar wil je een knop aan het volume van de stad?

Waar kun je rusten zonder te moeten consumeren?
Hoe belangrijk is een bankje?

Is het een draagvlak, een dagbed,
de enige plek waar je vandaag steun kan voelen?

Als alle banken van hout zouden zijn
zouden gesprekken dan vaker een spoor nalaten,
een verbindingsring, een gesprekskring?

Zijn er plekken waar je het verkeer niet hoort,
stille ruimtes in de open lucht?

Is deze stad waar je geboren bent
ook de plek waar je begraven wilt?

Kent de stad jouw taal?
In een van de talen die ik spreek heet de stad 'medina', is zij vrouwelijk.
Begrijpt deze vrouw me wanneer ik haar aanroep?
In welke taal geeft ze antwoord?
In welke taal zwijgt ze?

Kunnen we speelstraten voor volwassenen maken?
Met welk gewicht valt de duisternis?

Wat heb je nodig om van je hart een safe space weer een brave space te maken?
Wat zou er gebeuren als je hier begint te dansen?
Je armen als open voelsprietten de lucht in?

Rebelle vzw maakt de stemmen van vrouwen zichtbaar.
Ze palmen het plein in met verlangens, noodkreten
en aanmoedigen om het plein in te nemen en
te omarmen als een huiskamer.

31

OP HET BANKJE,
ONDER DE SCHADUW VAN
DE BOMEN, TERWIJL ZE
HAAR ZONEN KAN ZIEN,
VOEREN ZE
EEN GOED GESPREK

ONZE TUIN VERSPREIDT HAAR WORTELS

In The Feminine City kan je in de binnentuin van Bibliotheek Permeke een groene en gezonde, maar ook een sociale stad zien.

'Onze tuin' is een experimenteergrond. Eigenlijk is het een kleine stad met haar bewoners, gebruikers en bezoekers van overal. Terwijl de tuin ook openstaat voor buitenstaanders om te gebruiken, vinden de vrouwen hier een vertrouwelijke plek. De vrouwen zien de stad, en de wereld, door elkaars ogen. Vanuit eigen achtergronden en ervaringen. Deze herinneringen en kennis, vaak gelinkt aan geuren en kleuren, worden dan in de tuin geplant. Hier kan je in het klein leren, wat we ook in de stad als zaadjes verder kunnen verspreiden.

VROUWEN UIT ONZE TUIN

ANTWERPEN NOORD IS EEN PLEK MET WEINIG OPEN — LAAT STAAN GROENE — RUIMTE. IN BIBLIOTHEEK PERMEKE BEVINDT ZICH EEN BINNENPLEIN DAT TOEGANKELIJK IS VOOR ALLE BEZOEKERS VAN DE BIBLIOTHEEK. DE PLEK WORDT SAMEN MET EEN GROEP VROUWEN, SAAMO, RED STAR LINE EN BIBLIOTHEEK PERMEKE, LANGZAAM OMGETOVERD TOT EEN GROENE, KLEURRIJKE EN BLOEIENDE BINNENTUIN.

EXPERIMENTEREN EN LEREN

Het zou fijn zijn moesten we kant-en klare oplossingen hebben die een blauwdruk kan zijn voor The Feminine City. De realiteit is complexer. We hebben meer vragen dan ooit tevoren. Maar ook meer ideeën door de experimenteerruimte die Onze Tuin ons biedt. Onze Tuin is niet alleen een fysieke plek, maar ook een ontmoetingspunt waar verhalen, ervaringen en ideeën worden gedeeld. Hier ontdekken we hoe de publieke ruimte anders beleefd en ingedeeld kan worden wanneer vrouwen zich er thuis voelen en deze mee vorm geven. Het experimenteren met de beleving van ruimte—door middel van emoties, zintuigen, en concepten zoals grenzen en restruimtes—heeft ons nieuwe inzichten gegeven over wat publieke ruimte vrouwvriendelijker maken, kan zijn. De tuin fungeert als een microkosmos waarin vrouwen hun relatie tot de stad onderzoeken, versterken en herdefiniëren. We leren dat publieke ruimte niet alleen praktisch moet zijn, maar ook emotioneel en zintuiglijk verbonden met de gebruikers ervan.

Onze tuin is een medicijn. We hebben stress, problemen. Als we hier samen zijn, vergeten we de problemen.

EEN GROEIEND PROCES

Onze Tuin is meer dan een afgebakende plek; het is een groeiproces dat zijn wortels verspreidt door de stad. De inzichten die we opdoen in Onze Tuin, nemen we mee naar de grotere context van stedelijke ontwikkeling. Wat we hier kleinschalig leren—over hoe ruimte vrouwvriendelijker kan zijn, hoe we samen vormgeven aan ons gemeenschappelijk heden en hoe we toekomstige stadsontwikkeling kunnen benaderen—brengen we over naar de bredere stedelijke omgeving. Onze tuin is als een levende entiteit, waarvan de ideeën en principes door de stad reizen, inspireren en uitdagen. We dagen stedelijke planners, architecten en beleidsmakers uit om publieke ruimte anders te benaderen, met meer oog voor de ervaringen en behoeften van vrouwen.

DE TOEKOMST VAN STEDEN

In het stedelijke weefsel staat Onze Tuin symbool voor een nieuwe manier van stads-denken. Het is een plek waar ruimte niet alleen functioneel is, maar ook narratief en zintuiglijk geladen. De tuin is een experiment waarin wordt verkend hoe ruimte een thuis kan bieden en verbinding kan creëren. Deze plek functioneert als een model voor hoe de stad zich kan ontwikkelen: als een stad die niet alleen ontworpen is voor efficiëntie en gebruiksgemak, maar ook voor welzijn, intimiteit en inclusiviteit. Het stedelijke weefsel wordt door Onze Tuin verzacht en vergroend: het biedt ruimte aan ontmoeting, diversiteit en de gezamenlijke zoektocht naar een vrouwvriendelijke stad. Deze inzichten leggen de basis voor het concept van de “vrouwelijke stad”.

ZADEN UIT DE TUIN

In Onze Tuin brengen de geplante kruiden, die verbonden zijn met de persoonlijke verhalen van migratie en vrouw-zijn, tastbare producten voort die de zintuigen prikkelen. We maken shampoo, lipbalsem, olie en andere verzorgingsproducten, die allemaal zijn gebaseerd op de kruiden die door ons zelf zijn geplant en verzorgd. Deze producten hebben niet alleen een praktisch nut, maar dragen ook emotionele waarde in zich; ze zijn een directe verbinding met de verhalen en ervaringen van de vrouwen die deelnemen aan het project. De kruiden in de tuin staan symbool voor onze wortels en hoe die zich vermengen met onze hedendaagse stedelijke omgeving. Het maken van deze producten is een vorm van eigenaarschap en creatie, die onze verbondenheid met de ruimte versterkt.

**Ik heb altijd jasmijn bij.
De geur van thuis, de geur van
mijn land. De geur van mijn
herinneringen, de geur
van mijn kindertijd.**

DE GELAAGDE STAD

De producten en inzichten die uit Onze Tuin voortkomen, dragen bij aan het idee van een groene en gezonde stad. Een stad die vrouwvriendelijk is, is ook een stad die zorg draagt voor haar omgeving en haar bewoners. De tuin staat symbool voor hoe stedelijke ruimte kan bijdragen aan welzijn, gezondheid en duurzaamheid. Door met de handen in de aarde te werken, brengen we een stukje natuur terug in de stad en creëren we ruimtes die rust en verbinding bieden in de heerlijke hectiek van het stedelijke leven. Dit past in het bredere streven naar een stad waarin groene ruimtes niet alleen decoratief zijn, maar ook functioneel en essentieel voor het welzijn van de bewoners. Onze Tuin laat zien dat als we ruimte vrouwvriendelijk maken, we automatisch werken aan een inclusieve, groene en gezonde stad voor iedereen.

Hebben hier aan meegewerkt

Vrouwen van Onze Tuin
SAAMO
Collega's van Endeavour
Bibliotheek Permeke
Stad Antwerpen
Sportdienst
Yogadocent Veerle De Wilde
Charlotte Koopman
Lotte Dodion
Yousra Benfquih
Esther Schelfhout
Valeria López Sánchez
Zazie Bakos
Rebelle vzw

Met steun van
de Vlaamse overheid

Bedankt aan iedereen
die mee de publieke ruimte
heeft overgenomen!

Esther Schelfhout studeerde Autonome vormgeving aan KASK School Of Arts, met een focus op geactiveerde ruimte en performance. Na het behalen van haar masterdiploma hernam ze haar afstudeerperformance 'Boys bring brooms to the yard' (2018) op vijf verschillende locaties in België. 'I'm just a girl, lucky me' (2020) werd hernomen als intrede van het huwelijksfeest van Anyuta Wiazemsky & Kim Snauwaerts. In 2023 maakte ze de openingsceremonie 'Fortune mussle' voor Theater Aan Zee, Bemin en betoog.

Charlotte Koopman is mede-oprichtster van het keukencollectief Otark, opgericht in 2009. Naast 13 jaar lang een wekelijks Zondags ontbijt te hebben gekookt, kookt Otark in verschillende ritmes en contexten en met wisselende bezettingen, inspelend op film, geluid, taal, het weer. Otark heeft een sterke voorkeur voor Handwerk / Close-ups (the near) / Off-beat (the far out) / Slow-mo / Slapstick / Wortels en Bladeren. Otark werkt met fundament versus de wind, thuiskoken onderweg, en werkt- zoals koks doen - binnen het kader van een tijdslijn, ritme, herhaling, seizoensgebondenheid, en vergankelijkheid. Charlotte Koopman schrijft, tekent en fotografeert, maar altijd vanuit de keuken.

Lotte Dodion is dichter, performer en poëzie-missionaris. Haar missie? Verwondering strooien in de hamsterradertjes van deze krakende tijd. Lotte schrijft in vele vormen, van ingetogen haiku tot absurd audioverhaal. Maar het liefst zet ze poëzieprojecten op waarin ze experimenteert met social design en poëzie als medium voor verbinding inzet. Zo bracht ze via poëzie slachtoffers en daders van zware misdrijven bij elkaar, schreef kortverhalen met overlevers van de Tweede Wereldoorlog en begeleidde een theatertraject waarin chronisch zieke patiënten hun ervaringen delen. In aanloop naar de Olympische Spelen in Tokio richtte Lotte STUDIO HAIKU op, een mobiel schrijfatelier dat naar plekken reist waar poëzie ver zoek is. Dodion stond op tal van festivals in binnen- en buitenland. Een selectie van haar werk werd vertaald naar het Frans, Engels, Duits, Turks en Arabisch. In 2023-2024 is ze stadsdichter van Antwerpen. Momenteel schrijft ze aan een nieuwe dichtbundel en een theaterstuk. www.lottedodion.be

Yousra Benfquih is schrijver, dichter en spoken word artiest. In 2017 won ze de txt-on-stage wedstrijd Naft voor Woord en werd ze geselecteerd voor de schrijfresidentie van deBuren in Parijs. Sindsdien is Yousra een vaste waarde op de Vlaamse podia, gaande van de Bozar tot de Roma, de Arenberg tot Theater aan Zee. Haar geschreven werk lees je o.a. in Kluger Hans, DW B, De Poëziekrant, De Revisor en De Gids. In 2019 werd ze geshortlist voor de Joost Zwagerman Essayprijs. In 2021 werd ze geselecteerd voor het Slow Writing Lab, het mastertraject van het Nederlands Letterenfonds, en in 2022 voor Vers van het Mes, het poëzieprogramma van deBuren en Perdu, en Eenzame Avonturen, een traject voor literaire non-fictie van deBuren en De Gids. Yousra behoort tot de vaste auteurspoule van Rekto:verso en geeft Spoken Word aan LUCA School of Arts (Writing for Performance). Momenteel werkt ze aan haar dichtbundel.

Hoe voelt het als vrouw in de publieke ruimte?
Samen met vrouwen* onderzoekt Endeavour hoe we
het proces van stadsmaken kunnen beïnvloeden door
een toevoeging van de vrouwelijke stem.

Het onderzoek resulteerde in deze zines, maar ook
in een toolbox. In samenwerking met SAAMO
ontwikkelde we een spelformat: 'Het vrouwenparlement'
om samen met een groep vrouwen in gesprek te gaan over
een plek in de stad. Met deze toolbox gaan we aan de slag
om ontwerpers, beleidmakers, maar ook stadsbewoners
te laten nadenken over vrouw zijn in de stad.
Meer info: www.endeavours.eu en
www.saamo.be/antwerpen/

HOE ZOU JIJ THE FEMININE CITY VERBEELDEN?

Vlaanderen
verbeelding werkt

Endeavour

SAAMO samen
uitsluiting
aankijken

